

съ разликата само — интересъ мораленъ, за слава и добро име!“ — Ясно е, Селимински сподѣля въ тая точка на своята етика идеитѣ на френскитѣ сензуалисти отъ XVIII вѣкъ. Заедно съ Хелвециусъ, Дидро, Сенъ-Ламберъ и други, той е наклоненъ да обяснява всички човѣшки дѣла, дори самопожертвуването въ името на една най-отвлѣчена религиозна идея у християнскитѣ мъченици, съ любовта къмъ самия себе си, съ единъ по-тънъкъ егоизъмъ, който отрича напълно грубия егоизъмъ. Г-жа Сталъ, въ книгата си за Германия, разглежда обстойно тази материалистическа доктрина, непоносима за английскитѣ и нѣмскитѣ мислители, за Шефтсбъри, Юмъ, Кантъ, Фихте и други. Дирейки, обаче, нѣкакъвъ смисълъ въ „la morale fondée sur l'intérêt personnel“, тя открива едно благородно лично щастие, което стои надъ всѣко удоволствие и надъ всички земни изгоди, така че светецътъ-благодетель Vincent de Paule (XVI в.) ще може да казва, когато нѣкои искатъ да го предпазятъ отъ излагане на голѣми опасности при подпомагане на нещастнитѣ: „Нима ме смѣтате толкова доленъ, да предпочитамъ живота си предъ моето азъ?“ Това вътрешно азъ, този безстрашенъ алтруизъмъ, доставя нѣкакво блаженство, което е много по-скъпо отъ цената на самия животъ.

Въпрѣки напредналитѣ си години, д-ръ Селимински не преставалъ да следи съ будно внимание развоя на черковния въпросъ. Макаръ и боленъ понѣкога, — както показва, напр., грѣцкото му писмо отъ 7 декемврий 1866 г. до руския консулъ въ Браила, гдето се моли да му бжде изпратенъ за прислужникъ нѣкой си Константинъ, който му билъ въ помощъ и по-рано, — той води преписка съ известния книжаръ Хр. Г. Дановъ, съ когото се билъ виждалъ въ Галацъ презъ 1865 г., и иска отъ него сведения по българскитѣ работи въ Цариградъ. Презъ януарий 1866 г. той отговаря на едно Даново писмо, за да изкаже радостта си, че черковниятъ въпросъ взима добра насока. И този пжтъ той настоява да иматъ българитѣ свой независимъ религиозенъ началникъ, който да се сношава направо съ Високата порта, а не нѣкакъвъ синодаленъ архиерей въ патриаршията, подчиненъ на патриарха. Малко по-късно той ще е билъ приятно изненаданъ отъ съобщението на Данова (25 януарий 1866 г.), че Аали паша предложилъ на патриарха да си избере единъ